

145 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Behonge

't Was schôonmaaktijd. Moeder vong, dat 'r 's hōognōôdig behonge mos worde. 't Ouwe behangchie was overal al bijgeplakt en 't was zō verschote as de nacht. Vaoder zee, dat deuze keer aales d'r mor 's af mos. D'r zatte onderdehand wel tien laoge over mekaor en 't betingel was ok verrot. Zō 'n karwaaichie dee je aaltijd zelf, want een schilder kō-je ommers nie betaole. 't Vernieuwe van betingel was nog hêêle kunst, want 't mos aarg strak zitte. Vaoder zou dat wel versiere. Hij zou d'r dan ok nog eerst krante oplakke, dan kwam 't betingel nog beterder strak te zitte.

Voor ons was 'r an dien hêêle behangerij nog wat leuks, want 't ouwe behangchie mogge we hêêlemael vol tekene. Eerst begon 't afscheure. Stōmapperaotjies zōas nou wazze d'r nog niet. Toe we aan 't verslete betingel ginge trekke, viele de pissebedde naer beneejene. Ze wazze aamel dōôd. Ze hadde de kachelwaarmte schijnbaor nie overleefd. Moeder doch dà-je die bêêsies wel zou houwe as 't huis zō vochtig bleef. 't Behang kō-je ok nie zō op de natte mure plakke, 't zou d'r ommers zō weer afvaale! Me moeder hà wel 's gehoord dat 'r huize langs d'n dijk wazze waer ze zelfs wandluize achter 't behang hadde en een muizenessie achter 't behang was ok gêên uitzondering. Uitaaindelijk wazze aale voorberaaidinge getroffen en 't behange kon beginne.

Een tante die aarg handig was kwam helpe. Vaoder had de deur uit de koppieskast gehaald en op twêê stoele gelege. Ziezō, dat was de plaktaofel. 't Plaksel mos gekookt worde en je mos zurge dat 'r gêên klonterties in kwamme, ander kreeg-ie behang mit bultjies. D'r moch ok gêên plaksel op de goeje kant komme, want dat gaf vlekke en die ginge d'r nooit meer uit. An d'n êêne kant van de baon mosse randjies worde afgeknipt, dat was een soort zelfkantjie, netas bij lappies. Achter de linnekast wier nie geplakt, dat schouw zō al weer een haalve rol.

Ons huis was vroeger een kefeechie gewist, daerom wazze de mure aarg hōôg. As tante bovenop de trap sting, kon ze d'r nog niet hêêlemael bij. Dan hiew ze de baon hōôg bover d'r hōôd en liet 't boveste stuk dubbel hange. Moeder kwam dan mit de raobel (ragebol) en douwde daermee 't boveste stuk vast. Soms zat 'r een baon hêêlemael scheef, want de mure in die ouwe huize wazze niet aaltijd eve recht. Dan mos zō 'n baon d'r weer af en dan mos-ie 't mor weer opnieuw perbere. Aal mit aal duurde 't ure. Toe 't klaor was zatte d'r nog wel de nōôdige rimpels in, mor die zouwe nog wel bijtrekke en ja hoor, d'n aanderen dag zag 't 'r aarg netjies uit.

Een paor daege laeter was t'r een schilder bij vaoders in de waarkplaets. Moeder zee, dat-ie mor 's mos komme kijke hoe netjies d'r behonge was. Ze wou netuurlijk pronke mit 'r behangchie mit bossies blomme, mit ruikerties zōgezeed, want ze zatte aamel keurig op 't petrōontjie. Nou, zee de schilder, "dat hebbe jullie d'r aerdig afgebracht, mor 't zit wel op 'zn ko! De bossies blomme hadde rechtop motte staon, nou hange ze naer beneejene! Ja, toe zagge we 't ok wel. Toch hêt 't 'r nog een paor jaer opgezete, en... d'r zijn laeter nog verschaaijene stuksie bijgeplakt.

(Ingezonden door een lezeres, waarvoor onze hartelijke dank!)

